Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

10.11.2015 р.

№22

"Рідним я нагадав, що коли був ще курсантом, дав присягу народу України і зраджувати їй не збираюсь" - Хорст, командир 4 сотні АЗОВу. Інтерв'ю - 3 сторінка.

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ “АЗОВ”

Ті, що не мають права на помилку

Інженерно-саперний підрозділ з'явився в АЗОВі одним з перших, але спочатку він мав зовсім інші задачі – бійці займалися зачистками. На завдання йшов штурмовий підрозділ, який мав звільняти самі пункти від сепаратистів. Потім, восени 2014 року робота сотні перейшла в інше русло. Пішла позиційна війна.

Командир інженерно-саперної сотні Кучерявий каже: "З'явився перший блок-пост – дали кусок землі і сказали: "Хлопці, будуйте". Ми відповідно почали вже будувати. Це був блок-пост 14А. Спочатку будували ми, грузини допомагали, потім ресурсами місто допомагало. У результаті грузини пішли десь на інше місце, і ми зрозуміли, що треба створювати свій підрозділ, який має займатися фортифікацією. Питання вже йшло позиційне, що потім довела і Широкинська операція, і решта".

Першим кроком інженерно-саперної роти стало будівництво блок-поста 14А. Його бійці розгортали, будували, злагоджували і "набивали гулі" власними силами, тоді ще зовсім малими. Спочатку для цієї роботи полк виділяв штрафників, але було зрозуміло, що штрафники не можуть виконувати цю роботу гарно, бо не мають хисту та бажання. Тим не менш, з часом сформувався вузький колектив, який виконував ті чи інші задачі. Техніку для виконання отримували комунальну. Приватна фірма надавала свою техніку – бійці інженерно-саперної сотні приїжджали на місце і будували укріпрайони.

А потім вже була Широкинська операція. Тоді кількістю всього в 10 чоловік, бійці готували та облаштовували загородження від уламків сепаратистської артилерії. Варили величезні щити для того, щоб азовці могли більш-менш вільно пересуватися по своїх позиціях. Також вони займалися будь-якою роботою, яка могла допомогти полку: встановлювали їжаки, засипали цеглою воронки від снарядів, облаштовували бліндажі. Через невелику кількість підрозділу інженери-сапери не могли дозволити собі ротації. Якщо інші бойові підрозділи заїжджали на чергування на 5 днів, то інженерно-саперна рота знаходилася на позиціях близько двох місяців.

Щоб не втратити хист, інженерно-саперна сотня також взяла участь у півторамісячних широкомасштабних полкових навчаннях, де досить непогано відпрацювала навики складної роботи. Бійці інженерно-саперної сотні навчалися встановлювати невибухові загородження з колючого дроту. Відпрацювали встановлення дроту на низьких коліях, будували дротяну огорожу та переносні протипіхотні загородження – дерев'яні їжаки та рогатки, що призначенні для затримки ворога. За час полігону бійці пройшли частину підривної справи, встановлення та зняття протипіхотних та протитанкових мін, були підриви бойових мін, знищення боєприпасів, що не розірвалися. Тобто необхідний мінімум для виживання солдата на війні, де він стикається з мінами, бійці інженерно-саперної сотні отримали.

Польові навчання командир інженерно-саперної сотні прокоментував наступним чином: "Звичайно, брали участь. Ми також вчилися, ставили розтяжки та мінували поля. Вже добре освоїли мінну справу. Вчилися як заміновувати (вдень одна група працювала над цим), так і розміновувати (інші вночі ходили і знешкоджували міни). Звичайно ж, це все практика. Полігон – це дуже позитивно. Будемо розвиватися. Оскільки ми тільки в процесі формування і весь АЗОВ в процесі формування, ми не можемо отримувати всю матчастину, навіть навчальну, тому виходимо із того, що маємо. Самі створюємо якісь муляжі, макети, готуємо якісь умови, бо треба не стояти на місці, а готуватися. Головне – це людина. Якщо вона хоче робити, то шукає якісь моменти. Я вам скажу так: я люблю грати в більярд. Гра у більярд залежить від кількості зіграних партій. Чим частіше ти це робиш, тим краще в тебе буде це виходити. Як на перший раз, я вважаю, що хлопці відпрацювали більш ніж нормально".

За словами Кучерявого, зараз набирається інженерно-саперний підрозділ. Його завдання буде полягати не тільки в створенні будівних споруд. Є технічний підрозділ – це є техніки (для екскаваторів), щоб створювати ті ж самі оборонні рубежі. Є інженерно-саперний підрозділ. В його завдання входить створення загороджень – маються на увазі колючки, МЗП-шки з єгози, а також мінування і розмінування. Командир каже: "Не треба думати, що якщо я інженер-сапер, то я тільки ставлю міни і все. Такого не буває. Ставиться задача – і людина має цю задачу виконати. І не має думати, що копати – це не його. Або міни ставити. Такі люди в мене довго не затримуються. Збирається колектив, який буде працювати".

Лада

Український військово-промисловий комплекс

Якщо ми подивимось на стан Української армії, то побачимо, що там дуже бракує сучасної бойової техніки. Може скластись враження, що наша промисловість не здатна випускати озброєння. Але це не так. Україна виробляє широкий спектр продукції військового призначення, і нашу зброю можна побачити в різних куточках світу. Останніми роками наша Держава входила в десятку країн – найбільших експортерів озброєння. Але нажаль, все йшло закордон, адже злочинна влада не дбала про захист нашої Батьківщини. З початком війни проблема переозброєння армії набула ще більшого значення.

Після здобуття Незалежності Україна володіла однією з найпотужніших армій у світі та промисловим потенціалом для її обслуговування. В спадок від СРСР нам дістались заводи, які випускали танки, літаки, ракети, сучасну електроніку, стрілецьку зброю. Але новій владі, яка взялась активно продавати економічні активи, було начхати і на армію, і на військово – промисловий комплекс. Військо скорочували, а заводи різали на метал. Для військових заводів єдиним виходом стала можливість працювати на експорт, аби залишитись на плаву. Саме закордонні замовлення врятували оборонну промисловість від повного знищення, а також дали можливість розвиватись і проектувати нові зразки озброєння.

Типовий приклад такого заводу – це Харківський бронетанковий завод ім. Малишева. Раніше на заводі випускали сотні танків в рік, і легендарні Т-64 йшли на озброєння радянської армії. Цей танк був першою бойовою машиною класу "основний бойовий танк", і на той момент являвся одним з найкращих в світі. Він був настільки унікальним і секретним, що не поставлявся на експорт. Пізніше завод освоїв випуск танків Т-80 з дизельним двигуном власного виробництва. Харківська школа танкобудування була найкращою в СРСР.

Нажаль, у 90-х роках в незалежній Українській Державі потреби в танках не було. Від повного занепаду завод врятували іноземні замовлення. Спочатку були танки, ті самі Т-80, але в варіанті модернізації харківських зброярів. Потім – розроблені за власний кошт БТР-4. Цікаво зазначити, що бронетранспортери ніколи не випускались в Харкові, і початок їх виготовлення можна назвати знаковою подією для всієї "оборонки" України. Не чекаючи грошей від держави, харків'яни власними силами спроектували ряд модернізацій танку Т-64, дистанційні бойові модулі, новітні бойові машини піхоти на основі танків. Але чиновників це не цікавило, і делегації іноземців бували на заводі частіше наших військових.

Лише один раз держава потурбувалась про армію та замовила у Харківського танкового заводу модернізацію танку Т-64. Машини отримали новий захист, двигун, систему керування вогнем та гармату. Оновлену версію легендарного танку назвали "Булат". Всього було випущено 76 одиниць танків. Держава отримала бойові машини без передоплати, і підприємству до цього часу не повернули усі кошти за них.

Початок московитської агресії змусив державу згадати за військо. В авральному темпі почалось відновлення техніки на ремонтних заводах, запускали лінії з виробництва нових машин. Але десятиліття розрухи дались взнаки. Відсутність необхідного обладнання, кваліфікованих кадрів зробила неможливою запуск виробництва. Нині випускають лише пару танків в рік, а не сотні, як колись.

Така ж ситуація і на танкоремонтних підприємствах. Фактично, вони також вижили лише за рахунок іноземних замовлень. Київський бронетанкоремонтний завод за власний кошт розробив новий БТР – 3 і декілька машин на його базі. Бронетранспортер успішно продавався закордон, але для наших військових на закупався. Держава то прийняла його на озброєння, але після цих красивих жестів нічого не було зроблено. Зараз завод працює в декілька змін, і це не може не радувати. Але що ж тоді заважало розвивати машинобудування попередні роки?

Цікава доля і авіабудівних заводів. Ця галузь змогла переорієнтуватись на цивільний ринок. Концерн "Антонов" акцентував свою роботу на випуск пасажирських літаків. Пізніше почалась робота і над військово – транспортними літаками, зокрема над АН-178. Про легендарні транспортні літаки "Руслан" та "Мрія" уже ніхто не згадує, бо замовлень на них не було, і виробництво їх було згорнуто. На авіаремонтних заводах активно проводили модернізацію літаків, в основному закордонних.

Особлива увага приділялась модернізації вертольотів. На Конотопському заводі "Авіакон" розробили кілька модернізацій відомого гелікоптера Мі-24. Існували навіть проекти модернізації у кооперації з західними партнерами. Модернізовані версії вертольоту мали бути обладнані найсучаснішою електронікою, приладами нічного бачення, тепловізорами, керованою зброєю. Найважливіше – це захист. Була розроблена система захисту від ПЗРК. З початком війни її почали ставити на вертольоти, але перш, ніж керівництво ВПС зрозуміло значення таких систем, було збито не один вертоліт, і загинули екіпажі.

Можливості військово – промислового комплексу України не обмежуються лише танками та літаками. Спектр продукції, яку випускають оборонні заводи, дуже широкий. Це і стрілецька зброя("Маяк", "Форт"), і індивідуальний захист("Темп-3000"). Не відстає Україна і в випуску високотехнологічної продукції. Широко відомі розробки київського КБ "Промінь", яке займається проектуванням та випуском високоточного озброєння. Багато уваги приділяється і радіотехнічній продукції, самою відомою розробкою є комплекс "Кольчуга"(це той самий комплекс, який Україна хотіла продати Іраку, але США влаштували потужний скандал). Загалом, Український ВПК випускає багато чого, навіть міжконтинентальні ракети.

Незрозумілим є недостатня увага до оборонної промисловості нашої Держави з боку влади. Розвиток цієї галузі вирішує одночасно багато задач. По-перше, завантаження заводів веде до зменшення рівня безробіття в країні. По-друге, значна частина коштів з військових замовлень повернеться до бюджету, так як підприємства державні. По-третє, це дуже прибуткова справа, адже зброя – забавка не з дешевих. Вартість нового танку – декілька мільйонів доларів, нового літака – декілька десятків мільйонів. В час фінансово – економічної кризи такі надходження до бюджету, залучення інвестицій дуже необхідні.

І саме головне – це сила України. Без оборонної промисловості, яка дає сучасну і потужну військову техніку, неможливо побудувати сильну армію. Переозброєння наших збройних сил створює можливості для кардинальної ломки структури армії, а отже і суспільства. Нова складна комп'ютеризована техніка буде вимагати спеціальних знань і навичок, а отже і переходу до контрактної армії. Саме така армія і стане опорою суспільства, і породить кадри для державного апарату і нового політикуму.

Миргородець

"АЗОВ – наше спільне творіння: від "Чорних чоловічків" до боєздатного полку"

– Хорст, командир четвертої сотні АЗОВу

До війни Хорст був оперуповноваженим карного розшуку у Феодосії, та після окупації, не зрадивши присязі, він поїхав боронити Україну від загарбників. Він і його друзі з організації "Патріот України" стали членами Чорного Корпусу, а пізніше – батальйону та полку АЗОВ. Хлопці взяли до рук зброю та єдиним строєм виступили проти східного ворога. Сьогодні Хорст командир четвертої сотні полку АЗОВ. Він ділиться своїм досвідом з новобранцями, готує справжніх воїнів, а також зі своїм підрозділом бере участь в акції "Блокада Криму".

– Хорст, розкажи, чим ти займався до війни? Коли зрозумів, що треба йти воювати?

До війни я жив у Криму, працював. Був оперуповноваженим карного розшуку у місті Феодосія. Після того, як у себе під будинком побачив російський БТР, зрозумів, що треба діяти, протистояти. Великим розчарування для мене стало, що у Криму так і не почались якісь активні дії та активний супротив окупантам. Тому після так званого референдуму я був вимушений їхати в Україну. Вже тут я приєднався до Чорних чоловічків, а далі вже і батальйону та полку АЗОВ.

– Твої колеги також були проти вторгнення Росії у Крим? Знаємо, що багато правоохоронців з Криму, на жаль, зрадили присязі на вірність Україні...

Багато-небагато, це вже справа зрадників. В АЗОВі були окрім мене ще двоє колег з Криму. Один, на превеликий жаль, загинув взимку цього року.

– Свого часу ти обрав АЗОВ, чому саме цей підрозділ?

З 2006 року я був членом організації "Патріот України" у Харкові, добре знав і лідера тепер вже Азовського руху Андрія Білецького. Тому довго думати про вибір підрозділу не довелося. Коли почалися перші заворушення я приїхав просто до друзів. Друзів, з якими й розпочали спільну справу.

– Як близькі відреагували на рішення йти воювати?

Перед виїздом з Криму в мене була серйозна розмова з батьками. Вони, як люди старої системи, не були готові до мого такого рішення, що от треба їхати і крапка. Звичайно, вони мене відмовляли, але, як виявилося, напевно, не надто переконливо. Рідним я нагадав, що коли був ще курсантом, дав присягу народу України і зраджувати їй не збираюсь. Тільки після того вони зрозуміли усю серйозність моїх намірів і відпустили без жодних вагань.

– У тебе є друзі чи знайомі з цивільного життя, які також пішли воювати?

Так, багато. Весь АЗОВ першого складу – це все мої друзі по організації "Патріот України". Багато друзів з мого міста та загалом з Криму поїхали сюди. Я не прийшов до нового колективу. Все це наше таке спільне творіння.

– У яких операціях АЗОВу ти брав участь?

Практично у всіх, за винятком двох чи трьох. Відверто, мені навіть перерахувати ось так важко, адже це операції з моменту отримання зброї п'ятого травня і до нинішнього часу. І це, якщо не брати до уваги виїзди до Харкова, коли ми були ще Чорними чоловічками і Чорним корпусом.

– При звільненні Маріуполя у тебе було поранення, можеш розповісти про це?

Точно вже не пам'ятаю назву тієї вулиці, по якій ми рухались вперед. Там зайшли у двір. Повинна була виїжджати ЗУшка, щоб відкрити вогонь по будівлі з сепаратистами. Я бачив, що з одного вікна по нам ведуть вогонь. Вирішив прикрити нашу установку, щоб нічого не трапилось. Виліз на дах і раптом поряд влучила куля, уламок від якої потрапив мені у голову.

– Розкажи про випадок, коли при першій вилазці у Маріуполь куля пролетіла прямо над твоєю головою, що було тоді?

Так, пам'ятаю ту ситуацію. Тоді у нас була розвідка боєм. Я, ще один побратим та Андрій Білецький рухались по вулиці коротким кроком – від сховища до сховища. Я трохи загальмував, не добіг до сховища, і буквально у декількох сантиметрах над моєю головою пролетіла куля снайпера. Потім, до речі, ми в аеропорту зустрілись з тим ворожим ДНРівським снайпером. Його затримали СБУшники. Тоді мені вдалося з ним навіть поспілкуватися. Тепер він, напевно, десь сидить чи, можливо, його вже обміняли на когось з полонених.

– А що відчував після звільнення Маріуполя?

Почуття були різні, раніше я такого ніколи не відчував. Тому навіть не знав, як мені до цього відноситись – радіти чи сумувати. Більшою була радість, бо у нас не було втрат. І те, що ми виконали завдання.

– Раніше ти був у підрозділі з фізичного захисту, а зараз ти командир четвертої сотні полку (новобранці). Що змінилось у специфіці твоєї роботи?

Практично нічого, тільки кількість особового складу стала більшою. А ще змінилися мої обов'язки, до яких я вже звик. Я знаю, що відповідальний за підготовку цих хлопців (новобранців) до бою. З них я мушу зробити злагоджену армію.

– Раніше в АЗОВ йшли хлопці, які розуміли, що будуть мати змогу повоювати, а зараз активних бойових дій немає, чого ж тоді бажають новобранці?

Треба розділяти новобранців на два типа: ті, які не могли прийти до нас раніше. Це ті, кому ще не було 18 років. Ці хлопці ще сподіваються на участь у активних бойових діях і що вони зможуть себе показати. Другий тип новобранців – більш дорослі люди, з меркантильними інтересами, які прийшли на все готове. Але вони також тут знаходять себе. Прийшовши в полк, думки і бажання в таких бійців змінюються.

– Чи є відмінність між новобранцями і тими хлопцями, які приходили в АЗОВ тільки при його зародженні?

Так. Новобранці більш дисципліновані, тому що тоді ми були схожими на піратський корабель: кожен був зі своєю ідеєю, зі своїм баченням перспектив. Ці ж хлопці приходять у підрозділ з усталеними традиціями, вони повинні підкорюватись і підлаштовуватися під них.

– АЗОВ вже довгий час знаходиться поза межами лінії зіткнення з ворогом, що ти можеш сказати з цього приводу?

Я думаю, що цей збіг обставин сповільнює здійснення моєї мрії скоріше повернутись до Криму. Політичний підхід нашої влади по поверненню своєї землі дуже поганий. Так ми війну не виграємо. Як можна заморозити конфлікт, якщо частина наших споконвічно українських територій знаходиться у руках терористів? Я цього не розумію.

– Ти як кримчанин, що можеш сказати про акцію "Блокада Криму"?

Я повністю підтримую акцію і безпосередньо беру в ній участь разом зі своїм підрозділом. Півтора року тому люди бажали "руського мира", так нехай тепер його ложками їдять...

– Блокада посприяє скорішому поверненню півострова назад до України?

Ця блокада прискорить процес "протрезвління" розуму людей. Їм було дуже легко говорити з набитим їжею черевом, де і як їм краще жити: в Україні чи Росії. Тепер, коли у них дефіцит продуктів, думаю, ще непогано було би відключити світло і воду, і тоді вони задумаються, що при Україні все-таки жити було краще. Коли така ідея зародиться у голові однієї людини, то її одразу підхоплять й інші. Це підготує гарну платформу для нашого повернення. Хоча мирного повернення я не дуже хочу, тому що багато іуд та зрадників. Дуже багато зла вони наробили, треба щоб вони за це відповіли, а не просто перефарбувались.

– У тебе є якісь друзі чи знайомі, які пішли воювати проти нашої країни?

Та практично немає. Ті, хто не набрався сміливості поїхати в АЗОВ, ті і не набрались сміливості взяти до рук зброю і йти воювати за "руський мир". Я чув про окремих людей з міста, про яких є кумедні історії, щось на кшталт: "Поїхав воювати за ДНР, а повернувся без ноги і без пенсії". Це забавляє.

– Якими би ти хотів бачити хлопців, що приїжджають з АТЕКу?

В принципі я задоволений новобранцями. Єдине, що треба більше відсіювати тих людей, які не до кінця розуміють нашу ідеологію, не до кінця вмотивовані, тобто їх цілі не до кінця співпадають з цілями підрозділу. А в цілому хлопці непогані.

Журналій

ІНТЕРВ'Ю

Андрій БІЛЕЦЬКИЙ:
"Іловайська операція – божевільний необдуманий план Генштабу"

– Головний військовий прокурор Анатолій Матіос заявив, що АЗОВ у серпні 2014 року "зайшов у Іловайськ, оцінив ситуацію і припинив участь у бойових діях". Ви відповіли, що такими заявами він намагається дискредитувати АЗОВ. З якою метою?

– Мені здавалося, що Матіос довгий час був рівновіддаленим військовим прокурором. Його судження були досить незалежними. Очевидно, зараз є якась вже генеральна лінія партії. Всім абсолютно ясно, що влада веде активну роботу з дискредитації добровольчого руху як такого. Йде класичне радянське повоєнне переписування історії. Визначають самі якісь героїчні моменти, в той час, як весь фронт звинувачують у тому, що він нічого не робить. Наприклад – аеродромна епопея. Вся країна стежила за аеропортом в той час, як загибель сотень і сотень хлопців в інших секторах розглядалася, як фон. Безперечно, аеропорт показав багато прикладів героїзму і стійкості української армії. Але чи є це справедливим з точки зору солдатського обов'язку і подвигу? Ні. А була така медійна "цукерка" для народу.

Зараз відбувається те ж саме: призначаються герої, а "неугодні" викреслюються. Така спроба відбувається і по АЗОВу. Є рапорт про загиблих. Якщо говорити по професійній оцінці військового прокурора, навіщо ми будемо слухати доповідь прокуратури, якщо там навіть немає хронології подій? Вони не в змозі цього зробити. Але військовий прокурор не може не знати, що перші "азовці" загинули 10 серпня 2014 – це Іловайськ. Останні – 27-го цього ж

місяця і року. Матіос сказав, що АЗОВ зайшов, оцінив ситуацію і вийшов. Тоді питання: протягом 17 діб ми заходили-оцінювали-виходили? Або 16 діб оцінювали, а на сімнадцятому вийшли? Як?

Далі. Що таке Іловайська операція? Чи полягає вона тільки в штурмі міста? Наприклад, "Донбас" притягувався тільки для цього, а не для блокади або взяття його в оточення. АЗОВ 7-8 серпня був підтягнутий, як розвідка. Потім ми перекинули туди ще другу групу Боцмана. Після чого була операція з узяття Іловайська в "котел" – бій за село Грабське. Сепаратисти намагалися зробити через нього "кишку" – коридор, по якому збиралися забезпечувати місто. Взяття Грабського – ключовий момент в оточенні Іловайська. У нас є відео і письмова подяка за те, що АЗОВ пробився і вивів звідти 40-ий батальйон, "Правий сектор" і деякі інші підрозділи, коли вони потрапили в оточення. Це якраз перший етап Іловайської операції. АЗОВ був там на кілька днів раніше, ніж з'явилися інші добровольчі батальйони. Це перше.

Друге. Повторюся, АЗОВ воював там всі 17 днів. Причому на свій страх і ризик, бо нічого, крім усних наказів, на той момент не було. Був абсолютний хаос. Генерали були нам раді, бо не мали піхоти. Збройні сили були представлені артилерією і бронетехнікою. Але налагодити взаємодію протягом усіх цих днів вони так і не змогли. На виході з рубежів, де нас повинна була очікувати техніка, ми отримували "моральну підтримку" від генерала Хомчака. Він говорив: "Танк заблукав" або "Екіпаж БМП відмовився їхати". Підтримка така дорівнює нулю. А Матіос розповідає про один епізод бою, який пов'язаний з абсолютно іншою ситуацією. Друга рота АЗОВу зайшла в місто, з'єдналася з "Дніпром", вони протрималися ніч, розгромили блокпост, вранці потрапили під важкий артилерійський обстріл. Їх почали атакувати. Туди вже був перекинутий "Шахтарськ". Я туди заходив, щоб виводити своїх людей. Так як брати той східний край апріорі було неможливо. Туди були перекинуті переважаючі сили противника. Не кажучи вже про серйозність їх бойової потужності. За кілька годин легкопіхотні підрозділи, які сиділи в дачних крайніх будиночках (які не були серйозним укриттям), притиснуті до краю міста, понесли б божевільні втрати вбитими і пораненими. Була б розбита уся колісна техніка. Далі почався б великий відступ, як у Наполеона від Москви. Ми б ішли пішим ходом десятки кілометрів по відкритому простору під постійним вогнем. Це була б перша Іловайська катастрофа.

На відміну від багато чого віртуального на цій війні, у мене є епічні перемоги – Маріуполь, Маріїнка, дві "Широкинські операції". Але найбільше я гордий і задоволений собою за виведення підрозділу саме з Іловайська. За те рішення мені не тільки не соромно, але я повністю готовий нести за нього відповідальність.

– У Парламенті створювали комісію з розслідування подій в Іловайську. Ми колись дізнаємося всю правду, що там насправді сталося?

– А що країна ще хоче дізнатися? Була розпочата Іловайська операція. У неї повинна бути якась кінцева мета. Її планував начальник Генерального штабу. Суттю операції було взяття Донецька у "котел". Удари, які виходили з Півдня, Півночі і Сходу міста, мали відрізати противника, провести зачистку і розгромити. Тепер давайте подивимося, що говорить Муженко у фільмі "Рейд". Російське угруповання, яке вторглося в Україну, мало 4 тисячі осіб. Для того, щоб контратакувати і зупинити окупанта, йому потрібно було мати резерв хоча б у дві-три тисячі бійців з бронетехнікою. В ході Іловайської операції було зрозуміло, що в України його не було. Тоді у мене питання: взявши б Іловайськ і почавши просуватися далі на Північ, щоби створити коридор і замкнути "котел", яку кількість сил і засобів треба було туди підігнати?

– Хтось колись понесе покарання за Іловайську операцію?

– Звичайно. Історія розставить все на свої місця. У нас начальник Генштабу, як старий бандерівець, 14 жовтня, на Покрову, став генералом армії. Може, Президент дасть йому фельдмаршала. Коли країна з посмішкою ставиться до продовження функціонування на вищих військових посадах архітектора всіх поразок у цій війні, виходить, питання не тільки у владі. З нами усіма щось не так.

– Наскільки українська армія насправді готова до серйозного протистояння? Особливо якщо порівняти з тим, якою вона була рік тому.

– Треба розглядати потенціал і реальність. Це дві різні речі. Український армійський, військово-промисловий, технологічний потенціал вкрай значний. А ось реальність інша. Система мертва. Вона не дає ніякого розвитку. Рік тому на зустрічах із солдатами ми говорили: "Слава Богу, що ми ведемо напівколоніальну війну середини минулого століття, і Росія не пішла на більш серйозне розширення конфлікту". Тому що ми абсолютно не готові, наприклад, до застосування авіації. Хоча у нас був гігантський потенціал протиповітряної оборони. Але ми не в змозі нормально його експлуатувати і переходити на нові стандарти.

Якщо порівнювати нинішню армію і вчорашню ... Перше спостереження. Не треба робити спадкоємність торішньої армії і сьогоднішньої. Зараз армія – це чистий аркуш. Менше 10% солдатів мають бойовий досвід. Якщо продовжиться тиша, через три-чотири місяці, коли ще одна хвиля демобілізується, він взагалі буде зведений до нуля. Те ж саме по сержантському складу. Трохи краще з офіцерським. Але серед тих, кого я знаю особисто, є величезна кількість зневірених. Вони пішли взимку-навесні 2015 року. Багато йшли і влітку.

АНАЛІТИКА

Війна в серці Європи
Зовнішньополітичний аспект

Сучасна війна має багато вимірів. Протистояння триває не лише на полі бою, а і в інших сферах. Економіка, політика, культура – все служить війні. Відповідно, і така важлива річ, як дипломатія, також задіяна. Зокрема, російсько-українська війна також ведеться на декількох фронтах.

Один з них – це дипломатичний. Це не дивно, адже Україна – велика держава, яка знаходиться в центрі Європи. Вигідне географічне положення, наявність ресурсів, транспортних артерій та високотехнологічної промисловості роблять Україну "ласим шматком" з точки зору деяких країн. Саме положення України – між Заходом і Сходом – перетворює нашу Батьківщину у точку зіткнення різних інтересів в геополітичних ігрищах. Аморфна зовнішня і внутрішня політика української влади за всі 24 роки незалежності тільки сприяли цьому, і Україна перетворювалась не в суб'єкт, а лише в об'єкт міжнародних відносин. Політична еліта та громадяни України перебували в полоні власних ілюзій про дипломатію. Зокрема, була непохитною віра в "Будапештський меморандум" та в силу Європейського Союзу, США та НАТО. Збройна агресія проти України у 2014 році зруйнували ці стереотипи, але не до кінця.

Керівництво досі живе "європейською мрією". На жаль, від Європи такої взаємної любові ми не бачимо. Європейському Союзу ця війна не вигідна. Брюсель виступає проти конфлікту і зони нестабільності біля своїх кордонів. Війна загрожує Європі потоком емігрантів, зброї та наркотиків. Також ЄС та Росія – давні торгові партнери(особливо Німеччина, яка відіграє в співтоваристві не останню роль). Європа поставляє до Росії найрізноманітнішу продукцію, натомість отримує кошти та ресурси. Саме тому ЄС виступає за швидке зняття санкцій з Москви, так як вони наносять збитки не лише московитам, а і європейцям. Та і останні дії Росії, зокрема газовий шантаж ЄС, підтримка одіозного уряду Греції, загравання з європейськими "правими", налякали Старий Світ.

Головна задача Євросоюзу – це заморожування конфлікту будь-якою ціною, навіть за рахунок територіальної цілісності України. Ідеологія європейців – це пацифізм. Саме тому замість реальних дій вони ініціюють різні переговори та тиснуть на нас з метою їх дотримання. Якоїсь суттєвої допомоги у військовій сфері Україна від Європи так і не дочекалась. Санкції Європейського Союзу наносять збитки агресору, але вони могли бути і потужнішими(відключення банківської системи SWIFT, інтернету, повна торгова блокада). Європейський політикум вимушений був піти на введення санкцій виключно під тиском США та власних громадян. Щодня Євросоюз несе величезні збитки від санкцій та хоче їх якомога скоріше відмінити. Але це можливо лише після підписання перемир'я, хоч і формального.

Сполучені Штати Америки виступають за тривалий конфлікт. Для них головна задача – це зробити війну як можна більш довгою. Все це необхідно для виснаження РФ, і наша країна – лише поле бою. Саме тому, для розпалу війни, США радили Києву не починати протидію московитам під час анексії Криму. Для Сполучених Штатів Україна – це один з майданчиків великої геополітичної гри(таких як Сирія, Іран, Південна Корея і т.д.). Їм не вигідна ні поразка, ні перемога України. З цієї причини вони не поставляють нам зброю. Поставки можуть початися лише при значному погіршенні ситуації на фронті, коли буде реальна загроза поразки нашої країни. Треба враховувати і політичні фактори в самих Штатах. Адміністрація Барака Обами не буде втягуватись в конфлікт, так як він "президент миру", та і скоро кінець його каденції. Барак Обама – демократ, і його противники республіканці виступають за поставку зброї Україні. В політичній еліті США відбувся деякий розкол, і "яструби" можуть взяти реванш на майбутніх виборах. Але це не означає, що почнуться поставки зброї – можливо, це лише передвиборчий піар.

Загалом, Захід вибрав не ефективний метод впливу на Москву. Економічні санкції – гарний спосіб тиску, але це інструмент тривалої дії. Ми пам'ятаємо війну 2008 року в Грузії. Тоді Росія напала на цю маленьку країну, і були введені санкції. Пройшло 7 років, і невже ці санкції змусили Москву відступити? Нажаль ні. Та і самі санкції були невдовзі відмінені Європою після підписання якихось договорів. Так само вони не дали ефекту і в 1990 році, коли Ірак анексував Кувейт. Багато країн вело санкції проти Іраку, але вони були безтолкові. Довелось проводити військову операцію для звільнення цієї країни. Як бачимо, санкції в кращому випадку дадуть ефект через пару років. Але війна у нас триває зараз, і кожного дня гинуть наші солдати...

Все ж таки абсурдно вимагати щось у інших країн. В політиці немає друзів, а є лише інтереси. Кожна держава діє виключно в своїх цілях, інколи вони можуть співпадати з нашими, а інколи – суперечити їм. Та і дивно, коли Україна обурюється бездіяльністю інших країн, а сама не все робить для протидії ворогу на дипломатичному фронті. За півтора роки війни РФ так і не визнали агресором. Не почався процес арешту російського майна, активів одіозних посібників окупантів. Україна не подала позову до міжнародних судів, щоб активи ворога були заморожені по всьому світу. Влада активно торгує з окупантами, веде якісь переговори. Хіба це війна? Це лише імітація дій. І цей дурний спектакль ціною життів наших громадян всіляко підтримується "цивілізованим" Заходом. Ситуація, коли долю нашої країни вирішують в Мінську чи Берліні, є неприпустимою. Україні потрібно слідувати власним національним інтересам, а не вказівкам з-за кордону.

Миргородець

ВІРНІ СВОЇЙ ІДЕЇ АБО ПОВЕРНЕННЯ ПОРАНЕНИХ

Герой... Це слово примушує кожного з нас уявити собі різні образи. Хтось пригадує історичних особистостей або тих, кого бачив по телевізору, хтось своїх друзів та рідних, інший марить власним героїзмом. Раніше діти при згадуванні про героїв малювали в уяві собі Супермена чи то Людину-павука, а зараз це образ українського солдата – звичайного хлопця з сусіднього двору, що вчив малого грати у футбол, а його сестричку пригощав цукерками. А потім просто пішов воювати, аби ці діти мали майбутнє. На сьогодні погляди на сутність героїзму змінилася просто кардинально.

Героїзм ніколи не можна було виміряти нічим, окрім вчинків. Героїзм проявляється у думках та діях. Для героїв патріотизм – не пустий звук. І саме таких людей, які зробили добровільний крок для захисту добробуту країни навіть ціною власного життя, і об'єднав в собі АЗОВ. Кожен з тих, хто пройшов крізь вогонь боротьби, крізь пекло війни є особисто для мене героєм. Та ще більшої поваги заслуговують ті азовці, що, отримавши поранення та вилікувавшись, повернулися в стрій, аби продовжувати захищати від ворога свою країну. Я мала змогу поспілкуватися з нашими "трьохсотими" та почути багато насправді важких та пронизливих історій. Кожну з них я бажала б за все на світі розповісти вам, але ці люди рідко коли дозволяють виносити їх розповіді на показ. Кажуть, що не заслуговують на таку славу. Але я розумію, чому вони насправді відмовляються – біль не має ставати надбанням громадськості. Тим не менш, я потай поділюся з вами декількома історіями, які закарбувалися в моїй пам'яті.

ХЛОПЕЦЬ З ОСОБЛИВИМ ПОРАНЕННЯМ

Перша розповідь про хлопця, історію якого я дізналася, коли на полігон приїхали журналісти. Вони шукали тих, хто був поранений, і повернувся після лікування назад до АЗОВ. Я якраз супроводжувала журналістів, коли до нас вийшов зовсім молодий хлопчина з пронизливими очима. Він тихо спитався, чи ми можемо його вже записати. Але він буде в балаклаві, бо в рідному окупованому Криму на нього й досі можуть оголосити полювання. Цей хлопець – Мауглі. Парамедик полку. Він розповідає про те, як поряд з окопом розірвався снаряд, як все його тіло було посічене осколками. Найбільше постраждали спина та ноги.

Мауглі – особливий "трьохсотий", бо на лівій нозі тепер має шрам у вигляді Ідеї Нації. Коли журналісти спитають, як змінило поранення його сприйняття війни, боєць чесно відповість: "Ніяк". Скаже, що був готовий. Знав, що таке може статися. Але все-одно пішов. Досі під його шкірою залишаються осколки снаряду, які щодня болюче нагадують про себе, особливо після важких довготривалих тренувань. Тоді Ідея Нації на його нозі проступає набухлими червоними шрамами. Він терпить цей біль, як колись, і продовжує свою боротьбу. Це і є один із проявів Героїзму.

КУЛЯ В ГОЛОВІ...

Друга історія буде трішки кумедною. Якось простий хлопець з міста Лева з позивним Схешник подзвонив мені зранку, щоб сказати, що лежить в маріупольській нейрохірургії. Нічого страшного, "затрьохсотився" на полі бою. "Не переживай, Ладо, це просто осколок в голові". Пам'ятаю, як шукала по гугл-карті, де ж та лікарня, а потім щодуху бігла туди. Шукала, випитувала. Кажу на вході санітаркам: "Азовець поранений де? Юрком звати", а голос дрижить, і ноги ледве тримають. Заходжу в палату – а він лежить і всміхається. Вся голова перебинтована, і червона пляма на лобі. Каже, що радий бачити. Та і я ж рада, аби не такі обставини. Розповідає подробиці, каже щось про те, що врятували його лише каска та тактичні окуляри, бо осколок це все пробив, але нехитра броня стримала всю його силу. "Окуляри розламалися, шкода, а мене так ото, подряпало" – і задоволений, наче на курорті, а не в тісній палаті лікарні, показує мені пробиту балаклаву в крові. І мені раптом згадується, як футболісти полюбляють симулювати на полі. Біжить один такий, чіпляє футболіста з іншої команди, падає, а на обличчі – вся палітра болю, майже агонія. А Схешник з червоною плямою на лобі, з осколком, що застряг в черепі, в брудній військовій формі, три години як привезений з поля бою лежить і всміхається. Це було ще взимку, а нещодавно Юрко після довгих місяців реабілітації, повернувся до Маріуполя із залізною пластиною в черепі. Знову захищатиме український Схід. Такий от Героїзм.

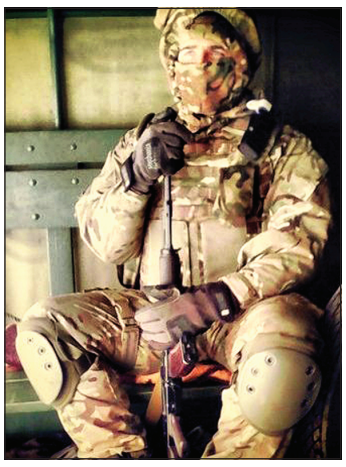

...І В ТАНКУ ГОРІВ...

Останню історію, що надовго залишиться в моїй пам'яті, я розповім про танкіста. Того, хто свідомо вибрав для себе неповоротку та найпомітнішу махіну на полі бою. Людину, що мала жахливий досвід – знаходитися у власному танку, коли той горів, підбитий ворожим боєприпасом і нашпигований зсередини осколково-фугасними снарядами. Людину, яка не перестала після цього любити свою справу, і знову день за днем сідає в кабіну бойової машини. Це боєць з позивним Сват. Він чесно зізнається – в той день попрощався з життям. Каже, що почув спочатку дзвін болванки, а вже потім командир, який був на башті, повідомив: танк підбитий. Кожної хвилини снаряди, що знаходилися під сидіннями екіпажу, ризикували здетонувати і розірвати на шматки бронемашину.

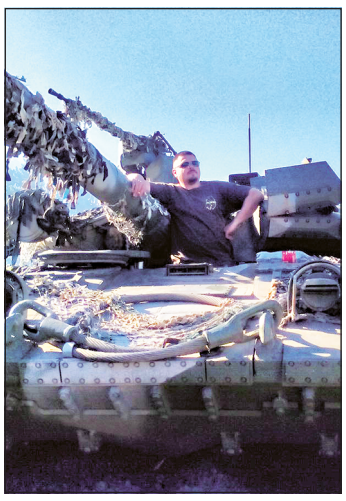

Я зустрічаю його завжди усміхненим і радим мене бачити. А одного разу навіть вмовила пустити мене в цю залізну громадину. Сват із захопленням розповідав про кожну кнопочку, про кожен важіль. Показував, як і що працює. Пояснював, як дитині. І, знаєте, він сам не казав, але казали інші: для них ця машина рідна. Найпомітніша на полі бою, надзвичайно небезпечна, неповоротка. Така, з характером. І водити її – героїзм.

Це лише декілька історій. Але кожен з нас приходить сюди із власною. І чи можемо ми, не знаючи більшого, впевнено ділити бійців на героїв та негероїв? Тут я вчуся розумінню сучасного героїзму. Таких знань не дасть жоден університет світу.

Лада

ОДИН ДЕНЬ З ШИРОКИНОГО

Ми започаткували нову рубрику в газеті "Чорне Сонце". Відтепер читаємо історії та спогади бійців АЗОВу про бойові операції полку. Перша історія від азовця Спайдера. Один день в селищі Широкине.

Бойові історії Спайдера завжди сповнені одночасно небезпечних і веселих моментів. Бо, мабуть, з посмішкою та підбадьорюючи одне одного, все переживається легше. Починає він розповідь із завдання, що він з побратимами виконував в с.Заіченко: "Нас було восьмеро: я, Дімітос, Фюрер, Льотчік, Хмурий, Буйний, Поляк і Ельбрус. Завдання – дійти до бліндажів і ударити по блокпосту. Там нікого не мало бути. Тільки світало, нас висадили на початку Верхнього Комінтернового".

Вони йшли посадками з повними "БК", а Ельбрус з ПКМ. Йшли довго, кілометрів сім. Усвідомлювали, що на тому блокпосту доведеться добу сидіти, утримуючи його, аби не пропустити сепарську піхоту до наших в Комінтерново. Та лиш пройшовши 2 км, почули звуки артобстрілів з боків. "Дорогою Дімітос зняв дві розтяжки" – пригадує Спайдер. – "А от бліндаж, до якого йшли, виявився не порожній (чи то помилка розвідки сектору була, чи вони туди пізніше зайшли...)". Бійцям довелося відходити. Після перших залпів 120ок вони впали, рятуючись. Втома давалася взнаки й бійці, навіть особливо не пригинаючись, йшли під обстрілами. Спайдер відзначає: "Єдине, що врятувало тоді – камуфляж в кольорах тієї місцевості. Ворог нас не бачив".

І вже через пару днів відпочинку в "Маріку" вони знову повернулися на допомогу 2 роті в Широкине. Пригадує: "У темряві дійшли до провулку, а там мужик вискочив, казав: "батю ранили". Виявився сепаром. Лиш почали рухатися в його бік, почав кричати: "Они тут!". Вдарили по БМПхе. Обстрілювали нас з усіх боків вогами...". Тоді і поранили першого бійця...

"Старший був Ковбой, я йшов позаду, аби нікого зі своїх не загубити. Потім Ковбоя поранили і я підтримував його" – пригадує Спайдер.

"Найдіть мої ноги!" – кричав поранений боєць "Східного Корпусу" Спайдеру. І той справді якийсь час їх шукав та лише потім помітив, що ноги у бійця на місці і це просто шоковий стан від поранення. "Він вчепився в мене, щоб я його ніс, бо не відчував нижніх кінцівок. Я посадив його в "Спартан", відправив..." – каже Спайдер.

Взаємодопомога тоді рятувала бійцям життя. Побратими не залишали один одного.

"Переніс Ковбоя через огорожу біля будинку, перев'язав йому поранену ногу. Почали займати "доміки", відправляти поранених на "Маяк". Ковбой передав командування мені. Повідомив Кірту, що заступив" – перераховує свої дії Спайдер.

Як тільки зайняли позиції в першому "доміку", пригадує Спайдер: "Вибудував наряди, розрахунки РПГ і ПКМа, контролював чергування. Було дико холодно, хотілося їсти. Якийсь місцевий виносив нам з підвалу компоти". Спайдер тепер був командиром, втім, у той же час лишався для бійців веселим побратимом, що підтримував їх, як завжди піднімаючи настрій жартами.

"Вночі в один з будинків в'їхав "танчик" терористів, аби сховати свою позицію, бо друга рота сильно їх потріпала ПТУРами" – пригадує Спайдер. – "Кірт казав, що скоро приїдуть морпехі. Морпехі справді приїхали, але у них заклинила пушка. А вночі в кювет біля дому влетіла чиясь елька (автівки, які є в АЗОВі Mitsubishi L200) і вже не могла виїхати. Так газувала, що аж щеплення переплавилося, скоріше за все, прес–служба була" – сміється Спайдер.

До 13:00 АЗОВ мав змінити батальйон "Донбас". "Бачу – їдуть і проїжджають повз нас" – обурено описує Спайдер. "Я вибіг на дорогу, кричу їм. Два КРАЗи пронеслися повз. Лише БТР зупинився. Десь там, в тумані, почався бій. Метро побіг туди з 4–ма людьми, я відправив шість людей намагатися витягти бійців "Донбасу". Наші виводили їх, поранених, а Солений надавав їм допомогу. Кірт сказав відходити. "Донбасівці" почали йти за нами, хоча мали б закріплюватися..."

Нава

7 ЛИСТОПАДА НАШОМУ ПОЛЕГЛОМУ ПОБРАТИМУ "ЧЕМПІОНУ" ВИПОВНИЛОСЯ Б 27

ЧЕМПІОН – водій "Спартана", загинув 14 лютого пік час відбиття атаки ворога на селище Широкине. Володимир Радіонов, доброволець полку АЗОВ з Луганська прийшов боронити рідні землі від окупанта одним із перших. Боєць 2 сотні АЗОВу. "Залізної сотні", яка безстрашно ішла в бій під час Широкинської операції... Саме у її складі Чемпіон, поїхавши на крайню точку до позицій ворога, натрапив на ворожий танк. Спочатку боєць висадив екіпаж "Спартана" у безпечному місці, та пізніше, намагаючись врятувати техніку (улюблений "Спартан"), потрапив під вогонь важкої артилерії терористів.

У День народження Чемпіона бійці АЗОВу – уродженці Луганська згадують погеглого побратима, з яким вони пліч–о–пліч воювали разом.

ТАКСИСТ ПРИГАДУЄ:

Чемпіон, живучи у Луганську, завжди був Патріотом своєї Батьківщини, на війну приїхав у кінці серпня 2014 року, він ніколи не відступав від поставленої мети, завжди гнув свою лінію, був хорошою людиною, сміливим та вправним воїном. По Спартану, водієм якого був "Чемпіон", вівся вогонь, він до останнього намагався врятувати екіпаж... І з життя пішов як воїн, за що був нагороджений орденом "За мужність" III ступеня посмертно.

ТАНЦОР ПРИГАДУЄ:

Чемпіон один із тих загиблих Азовців, про яких він згадує із гордістю та тільки хороше. Із посмішкою згадав про те, що вони з "Чемпіоном" буквально перед Широкинською операцією хотіли розробити свою тактику ведення бою, використовуючи героїв їх улюбленої комп'ютерної гри "Генерали". Він називає "Чемпіона" справжнім воїном, який мав чисту душу, завжди посміхався, був доброю, гідною людиною та мав риси справжнього лицаря визвольних змагань. "Чемпіон" прийняв бій одним із перших, виконував маневри на Спартані, відволікаючи під час операції вогонь на себе, щоб прикрити інших Азовців.

"Чемпіон" був одним із активних учасників фанатського руху Ультрас "Зорі".

АЗОВЦІ ПИШУТЬ

Начало захвата. Первое противодействие... Крым 2014

(мовою оригіналу)

Игра продолжалась. Крымские коллаборационисты словно получили второе дыхание, стали действовать быстро, уверенно и бескомпромиссно. И пока журналисты снимали неразговорчивых людей в российской униформе без знаков различия, за стенами охраняемых ими зданий стремительно менялись фамилии кабинетов местной власти.

В течении двух вечерних часов 27 февраля Верховный Совет АРК успел отправить в отставку весь совет министров АРК во главе с Анатолием Могилёвым, принять постановление об организации референдума 25 мая, куда должен был быть вынесен вопрос о государственной самостоятельности крымской автономии. В течении получаса местные депутаты решили и еще один важный вопрос. Четыре десятка депутатов-сепаратистов не имея кворума избрали премьер-министром АРК весьма оригинальную личность, вряд ли мечтавшую о такой карьере. Новым властителем Крыма стал представитель организованной преступности, бывший боевик ОПГ "Греки" и "Сейлим", "крышеватель" крымского бизнеса, теневой бизнесмен, а ныне лидер карликовой партии "Русское единство" Сергей Аксёнов.

В сумерках бурного дня пришла еще одна новость. Въезжающие в Крым автомобилисты обыскиваются сотрудниками Беркута на выросших как из-под земли блокпостах на севере полуострова. А, под Севастополем неизвестный вооруженные люди блокировали аэродром Бельбек и воинскую часть возле него.

Признаков вторжения было множество, но в памяти всегда отпечатывается какое-то одно событие, которое всплывает в сознании становясь символом происходящего. Для меня этим событием стал перелет группы вертолетов Ми-24 с территории России на крымский аэродром Бельбек. Если вражеская авиация приземляется на твоей земле, не боясь быть сбитой, значит эту землю они считают уже захваченной. И где же теперь проходит линия фронта? Как найти Украину в Крыму?!

Первый день весны был солнечный, а новости безрадостными. Аксёнов перенес срок референдума на 30 марта и переподчинил себе все силовые структуры в Крыму и обратился к Путину с просьбой о военной помощи. В этот день активисты Евромайдана собрались утром у храма УПЦ возле центрального рынка. Я подошел туда вместе с Ильей. Уже знакомые лица во главе с Ковальским обсудив наше безрадостное положение активно стали обсуждать планы новых митингов, обращение в СМИ и другую агитационно-демократическую деятельность. Это собрание мне быстро наскучило. Время агитации и митингов стремительно уходило в небытие, нужны были другие действия, и я ушел.

Я цеплялся за любую возможность найти единомышленников, очередной проблеск надежды дал звонок Ильи. По его словам завтра – 2 марта в старом городе пройдет встреча с представителем РУН (російськомовні українські націоналісти), я не знал зачем организуется эта встреча, но конечно же решил пойти.

Ночная вахта у воинской части, утро 4 марта.

Второй день весны вряд ли был лучше первого, но стал переломным в моей дальнейшей деятельности. Новости, как и раньше, не внушали надежд. Все украинские воинские части были окружены, появилась угроза штурма. Аэропорт в Джанкое теперь перешел в руки "зеленых человечков", воздушное пространство над Крымом было закрыто. Новоиспеченное руководство полуострова видать сильно боялось Яроша на парашюте, или Мосийчука на штурмовике, пикирующего на головы православных казаков и коммунистов-ветеранов.

В утренних новостях я узнал о начавшейся мобилизации по всей Украине. Я не служил в армии, и не имел какого-либо военного опыта. Еще недавно я называл себя мирным человеком. Моя воинская специальность была деловод. Но даже в ней я не разбирался. Теперь же я думал, как можно призваться в армию. Идея сходить в военкомат улетучилась, как только на мои глаза попался телефон. Гудки сменились женским голосом. На вопрос, когда начнется мобилизация, удивленный и немного раздраженный голос ответил, что, во-первых, сегодня выходной, а во-вторых мобилизации по Крыму не будет. Грустно, но вполне ожидаемо.

Я засобирался в центр, на встречу с представителем РУН. Мы с Леканом немного опоздали на начало. После стука, нам открыли запертую входную дверь. Зайдя внутрь помещения, мы прошли по лестнице вниз и оказались в полуподвальном зале, светлом и отремонтированном. На стульях сидело несколько десятков человек, в основном молодежь. Перед ними за столом сидел мужчина средних лет – Сергей Замилюхин, человек №2 в РУН. Приехавший представлять в Крым свою партию и оценить обстановку на месте. Рассказав нам, про свою карьеру фермера и друга-юриста, придумавшего идею новой партии, он перешел к критике ВО "Свобода", борьбе с коррупцией и важности работы с электоратом в Крыму. Когда же последовали замечания, что мы на грани войны с РФ и угрозы аннексии Крыма, Замилюхин решил поразить всех своей политической концепцией. С его точки зрения никакого вторжения в Крым нет. Идет большая игра Киева и Вашингтона, цель которой определить на полуострове патриотов и предателей. Скоро игра закончится и все станет на свои места. Первым поток волшебного бреда не выдержал мужчина, что сидел в нескольких метрах справа от меня. Он попросил слова и вышел вперед. Представившись Олегом, режиссером из города Симферополь, он предложил встретится всем, кто хочет делать что-то конкретное, сегодня вечером в клубе "Фрегат". После чего, он вышел из зала, а Замилюхин, показавший свою полную некомпетентность и не понимая крымской ментальности и разворачивающихся событий, продолжил рассказывать о своей идее и давать советы, как в Крыму нужно вести агитацию.

После завершения посиделок, желающим было предложено выпить чай. За чаем я и Лекан разговорились с некоторыми присутствующими. Среди них выделялся один белобрысый парень Вадим, оказавшийся студентом ТНУ, и не раз замеченный на различных мероприятиях молодой человек с казацкой челкой, оказавшийся фотографом Геннадием Афанасьевым. Именно здесь, в цоколе старого здания, в центре Симферополя, за чаем и саркастическими шутками собрались будущие активисты крымского подполья.

Вчетвером мы вышли из подполья на улицу. Никто не проникся Замилюхинскими идеями. "Ну, что вы хотите от него, человек мечтал орехи выращивать" – острил Геннадий. "Это не то, что нам нужно" – согласился я. "Какой-то плюшевый национализм" – подытожил Гена. Мы обсуждали возможности подпольной борьбы, в случае если весь Крым будет оккупирован.

Закончив перемывать кости Сергею, мы обратились к мысли вечернего посещения собрания, которое презентовал немногословный Олег. Он казался серьёзным человеком, резко контрастировавшим с Сергеем. Нужна была организация и отчаянные люди. За этими разговорами мы пересекли площадь увы Ленина, и разбрелись до вечера по домам.

На вечернем сборе я встретил уже знакомые лица, молодежь. Еще вчера эти 20-25-летние мальчики и девочки считали себя аполитичными, они учились или начинали карьеру, теперь же каждый из них сделал выбор – Украина!

Мы вошли во внутрь и заперлись. Вперед вышел Олег Сенцов. Он рассказал, что неделю назад вернулся из Киева, где участвовал в революции, под конец которой стал начальником штаба автомайдана. Он говорил, то что уже родилось в наших головах. На 30 марта был назначен референдум, и мы должны были сделать всё, чтобы крымчане проголосовали за сохранение Крыма в составе Украины. Нужна была агитация и массовые акции, мы должны были засветится для СМИ и показать миру, что в Украине есть сопротивление российскому вторжению. После референдума нужно переходить к партизанской борьбе. Олег не предлагал себя на роль лидера, но лишь куратора различных групп активистов. Он пытался объединить левых и правых, еще вчера аполитичных людей под флагом борьбы с российской агрессией.

День 3 марта принес очередные новости. Россия продолжила переброску своих войск в Крым, в Севастопольской бухте корабли ЧФ РФ заблокировали украинский корвет "Тернополь" и корабль управления "Славутич". Логическим продолжением событий была новость об ультиматуме всем украинским воинским частям в Крыму. Подразделения ВСУ должны были сдаться на милость оккупантов под угрозой штурма. На размышления давались сутки. Здесь мы нашли область применения для себя.

День ушел на переписку в интернете с будущими участниками граффити акции, а вечер мы с Геной посвятили походу к воинским частям. Сначала мы прошлись к штабу войск охраны побережья на К. Маркса. Подходы к объекту контролировали военные в неизвестной форме, на одну из таких групп мы наткнулись недалеко от проходной, они прятались в переулке и не были видны на расстоянии. Все были в балаклавах и новой российской униформе, в руках оружие. Мы свернули в сторону проходной. Там уже находилась небольшая группка людей, недоверчиво смотревшая на нас. Двое мужчин, начали допытывать нас на тему "чьих вы будете". Недоверие и шпиономания царила в головах, что было в целом оправдано. Мы гордо именовали себя "Правый Сектор Крым", а я опрометчиво кинул фразу о том, что мы можем привести сюда несколько десятков человек. У меня была идея собрать людей на ночную вахту возле артиллерийской части на Маяковского. Но мне возразили, что все люди нужны здесь у штаба.

Мы пошли дальше по полупустому городу в направлении улицы Маяковского. В темноте показался забор воинской части, был слышен гул заводящихся моторов, на КПП никого не было, и я постучались в дверь. Испуганный голос постарался как можно более сурово спросить – "Кто-там"? "Мы свои" – крикнул я через металлическую дверь. "Мы хотим вам помочь, у нас есть журналисты, ели вас будут штурмовать, мы можем поднять общественность. Дайте свой контактный номер. Не все в Крыму еще продались москалям"! "Лучше вы давайте свой, мы запишем" – прозвучал ответ. Пока я общался с дежурным, Гена осматривал окрестности и заметил группу "зеленых человечков" возле бронеавтомобиля "Тигр". Они с интересом наблюдали возню у входа на КПП и решили подойти поближе. Гена предупредил меня, но деваться было некуда. Я прокричал через дверь свой номер мобильного телефона, после чего развернувшись увидел оккупантов на другой стороне дороги, два солдата смотрели на нас, держа автоматы на груди. Две стороны конфликта встретились глазами, мы были для них тем самым "бандеровским подпольем", а они воплощением путинизма для нас. Мы взяли наискосок и минуя патруль "освободителей" легли на обратный курс. Ночь обещала быть не скучной.

Группа поддержки состояла из трёх десятков человек, мужчин и женщин, из них для силовых действий годилось не более десятка молодых мужчин. Я разговорился с теми, кто допытывал меня час назад. Ими оказались два симферопольца Ян Синицын и Тимур Шаймарданов, говорили о возможных провокациях со стороны "ваты" и возможных планах действий российских войск. Здесь был и Андрей с неизменным синяком под глазом. С его слов он был членом "Тризуба им. Степана Бандеры" и общался с военными через решетку забора и небольшой, но шумной кампанией молодежи в составе Даниила "Борода" и Алексея "Лешего". Был здесь и Алексей Новицкий и другие люди, которых я видел впервые. Вскоре подтянулся Леша "Вертолет" и я уже был не единственный "правосек", нас было целых двое.

Мы стояли или сидели на ступеньках возле проходной. Почему мы были здесь? Украину выталкивали из Крыма, моя страна съёживалась до размеров воинских частей, только здесь еще соблюдали конституцию моего государства, только здесь имело смысл находится сейчас. Мы знакомились друг с другом, среди стоявших набралось непропорционально много выпускников исторического факультета ТНУ им. В. И. Вернадского. Наверное в это будет трудно поверить любителям Путина, но крымский истфак воспитал не мало "бандеровцев". Хотя секрета здесь нет, ведь историк знает немного больше, чем-то, что ему предлагают в виде пропаганды и если он становится патриотом, то патриотом искренним и стойким. Мы любили своё государство, видели в событиях на Майдане стандартную буржуазно-демократическую революцию, а в действиях Путина – агрессию.

Крим, танкіст танкової роти АЗОВу

Військова традиція Європи: Норвегія

На європейських теренах в самому серці Скандинавії існує військово-політичний суб'єкт, що може слугувати нам прикладом, або ж джерелом наснаги для подальшої боротьби.

Їх так само називають "карателями", вони так само кричать: "До Вальгалли!" перед битвою. Вони називають себе вікінгами. Вони – ядро та еліта збройних сил Норвегії. На їхньому рахунку – ряд успішних бойових операцій у Східній Європі та на Близькому Сході, нині вони ведуть військову операцію задля протистоянню подальшому просуванню бойовиків з "ІДІЛ".

Батальйон "Телемарк" *("Telemark Battalion")* був утворений 1993-го та названий на честь одного з регіонів Норвегії. Рядові батальйону служать за контрактом, а задля отримання місця охочі після проходження призовної служби проходять конкурс, що минулого (2014) року становив – 11 чоловік на 1 місце. Власне, це єдиний підрозділ норвезької армії, де служать за контрактом, адже в Норвегії загальна військова повинність. Чисельність батальйону складає 450 чоловік.

Емблемою батальйону слугує зображення дракару, котрий використовували їхні предки в битвах.

Серед норвезьких військових бойове братство бійців "Телемарку" є дуже відомим. У рамках язичницького світогляду бійці "Телемарку" сприймають кожну смерть побратима як образу та беруть на себе клятву помсти.

В січні 2010 р. під час операції в Афганістані загинув боєць із позивним "Йокке" *("Jokke")*, підірвавшись на фугасі. Прощаючись із загиблим бійцем, під час промови один із офіцерів стукнув по кришці гробу, вкритій прапором, зі словами: "Ми помстимо за тебе, Йокке!" І солдати підтримали його. Відтоді, бійці батальйону носили нашивки із зображенням черепа та напису – "Йокке – ми ніколи не забудемо" *("Jokke, we will never forget")*. Побратими стримали обіцянку та прийнялися запекло битись задля кровної помсти, щоразу лишаючи на полі битви мітку – череп. Вікінги сучасності кожну загибель товариша вважають загальним горем, адже "це стосується нас усіх", – як каже один з рядових.

У тому ж 2010 р., командир роти Рунне Веннеберг *(Rune Wenneberg)* перед боєм виголосив знамениту промову:

"Тепер ви – мисливці. Тепер ви – хижаки. Таліби – це ваша здобич. До Вальгалли! До Вальгалли! До Вальгалли!"

У відповідь на кожен заклик бійці підіймали автомати та кричали: "Ура!"

Вони завжди б'ються жорстоко та ніколи не відступають, цим і знані. Один з американських тренерів напередодні останньої відправки бійців – до Іраку – заявив, що ІДІЛу варто їх боятися, адже це відмінно треновані солдати, котрі здатні виконувати бойові завдання за лічені години.

Норвезькі ліві та ліберали критично ставляться до існування батальйону, що частково підтверджується звинуваченнями в націоналізмі та словами одного журналіста: "Прем'єр-міністр не посилав солдат на війну – він лише надсилав людські ресурси для підтримання "миротворчої місії". Чому ж пресу не має дивувати, що норвезькі солдати використовують бойові кличі та шоломи вікінгів?"

Командир батальйону Ларс Лервік *(Lars Lervik)* каже, що все більше молодих норвежців виявляють бажання долучатися до контрактної служби в батальйоні, аби вдаватись у пригоди і бути поряд з небезпекою та водночас служити на благо країні.

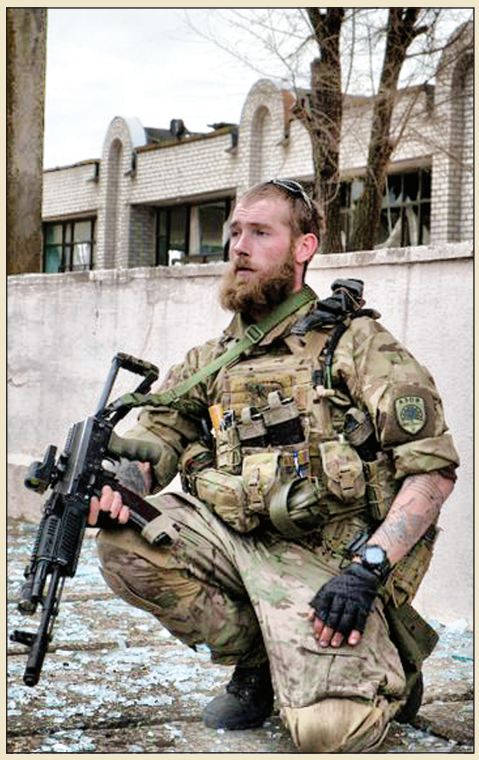

Свій серед чужих, або як азовець "Свомпі" провів один день у тилу ворога

Це перша наша військова історія, зібрана з розмов та згадок бійців АЗОВу. І вона буде про добровольця з Англії "Свомпі". Саме цей неймовірний іноземець у часі Широкинської наступальної операції потрапив у тил ворога, провів з терористами цілий день: шикувався, слухав задачі від командирів російських найманців, не знаючи ані слова російською. І врешті-решт, менш як за добу повернувся до наших позицій українських військовим.

ТЕ, ЩО ЗАРАЗ ПРИГАДУЮТЬ БІЙЦІ:

10 лютого, йде наступ на Широкине. Всі бійці у гарному настрої, націлені на перемогу. У селищі йдуть бої. І так стається, що боєць-розвідник просто-на-просто губиться у незнайомій йому місцевості. Виходячи з-поміж будинків, "Свомпі" бачить одну групу військових, які рухаються за танком, а іншу, яка виходить з іншого кута будівлі. Недалеко від себе іноземець помічає одного з сепаратистів і швидко розправляється з ним.

А далі вибір – наздоганяти першу групу, чи йти за другою? Хлопець рушає за останньою... Виявляється, у напівтемряві англієць просто не помічає колір форми і, рухаючись за колоною потрапляє у табір ворога.

Знявши з себе усі розпізнавальні знаки, увесь час, перебуваючи там, "Свомпі" мовчав. Адже зовсім не знає ані російської, ані української мови. Добре розумів, привертати до себе увагу не можна.

У ворожому таборі англієць проживає майже цілий день. Він їсть разом з ними, лягає спати у ворожому таборі, а на ранок отримує завдання і разом зі "своєю" новою групою знову вирушає у селище.

Там, у Широкиному, боєць полку АЗОВ покидає ворога та натрапляє на азовців – живий і здоровий.

Зараз неймовірний "Свомпі" продовжує воювати, втім не в Україні. Зате історія сміливого британця, справжнього вікінга, який воював за цілісну незалежну Україну, невдовзі переросте у цікаву історію фронтовика.

Журналій

ЕКІПІРОВКА БІЙЦЯ ПОЛКУ АЗОВ

Шолом "OPS CORE FAST"

Шолом має зручну конструкцію, яка дає змогу використовувати його разом з навушниками (звичайними та активними). Зручність носіння забезпечують внутрішні кріплення та підкладки, а система регулювання надійно фіксує шолом на голові власника. Крім того, на шолом можна закріпити Прилад Нічного Бачення. Також є бокові колії для закріплення ліхтаря, камери і т.п., а велкор–панелі шолома забезпечать власника ідентифікаційними нашивками, стробоскопами, інфрачервоними маяками.

Прилад Нічного Бачення

Має компактні розміри та невелику вагу. Продумана ергономіка корпусу дає йому повну захищеність від вологи та різних природніх подразників. Прилад дає змогу використовувати його у русі (при патрулюванні, у тактичних тренуваннях та безпосередньо при бойових зіткненнях).

Окуляри "ESS"

Тактичні окуляри для ведення бою у будь–яку пору року. Полікарбонаті лінзи відповідають стандартам США. Покриття окулярів не дає їм пітніти та запобігає появленню подряпин.

Активні навушники "Peltor Tactical"

Навушники з покращеною функцією захисту слуху та посилення слабких звуків. Просторі внутрішні чашечки роблять їх ще комфортнішими. Мають функцію автоматичного відключення, зручну систему складання та цифрову схему відтворення звуку, яка покращує відчуття навколишнього світу.

Бронежилет "Plate Carrier"

Має легку та зручну конструкцію з системою швидкого скидання та зручною евакуаційною ручкою. Жилет має систему під стандартні підсумки з MOLLE кріпленням. Камербанд еластичний тільки по бокам, що дає бронежилету більшу щільність притискання до тіла. Якісні лямки, підкладки та подушки дають змогу власнику без проблем витримати вагу в 15 і більше кілограм.

Штурмова гвинтівка "Форт–221"

Сучасна, надійна та ефективна зброя калібру 5,56х45 та 5,45х34 мм. Гвинтівка скомпонована по системі bullpup, що дозволило їй мати менші габарити, при цьому не зменшуючи довжину ствола. На сьогоднішній день штурмова гвинтівка "Форт–221" є однієї з кращих у своєму класі. Її використовують спецпідрозділи у всіх видах бойових дій. Модель може бути укомплектована тактичним ліхтарем, лазерним вказівником цілі, оптичним прицілом, приладом нічного бачення.

Індивідуальна Аптечка

Аптечка має: пакети перев'язувальні медичні першої допомоги, джгути кровоспинні, пластири бактерицидні, серветки медичні, гентаксан порошок для зовнішнього застосування, рукавички медичні латексні оглядові, розчин для ін'єкцій НАЛБУФІН–ФАРМЕКС, ципрофлоксацин, бинти медичні еластині, ножиці медичні, кровоспинний медичний засіб.

Рукавиці "Mechanix"

Тильна частина рукавиць виготовлена з еластичного матеріалу TrekDry, який забезпечує відмінну вентиляцію, ідеальну посадку на руці та максимальний комфорт. Синтетична замша Clarino на долоні забезпечує оптимальне відчуття зброї, а також зберігає стійкість перед механічними пошкодженнями.

Камуфляж Multicam

Даний вид камуфляжу використовується у вигляді єдиного та універсального камуфляжу, який підходить для маскування за різних зовнішніх умов. Камуфляж добре маскує власника як на фоні лісу, так і на фоні гір та пустелі. Велика кількість розмитих плям камуфляжу не дають знайти себе на різній місцевості та на різній дистанції. На сьогодні даний камуфляж дуже активно використовується саме в Україні, в основному полком АЗОВ.

Костюм складається з кітеля та брюк. Кітель має зручний фасон, який не сковує рухи власника, а також не викликає незручностей при носінні бронежилета та розгрузок. На рукавах є велкор панелі для ідентифікації підрозділу. Брюки мають вільний крій, який не сковує рух. Брюки мають п'ять карманів: один позаду і по два з боків.

Берці "Magnum"

Тактичні чоботи с посиленим високим берцем. Використовують як демісезонне взуття. Призначені для безперервного носіння при великому навантаженні у різних бойових умовах, в тому числі і в гірській місцевості. Користуються популярністю серед поціновувачів якості за розумні гроші.

Наколінники "ALTA"

Наколінники для швидкого знімання виготовлені з нейлону. Мають добрі амортизуючі характеристики. Кріплення забезпечують два ремені, які регулюються по довжині, виконані з якісного матеріалу. Застібки на липучці.

ПОРАДИ ПСИХОЛОГА

ПТСР – так званий посттравматичний синдром у військового

Що таке посттравматичний стресовий розлад (ПТСР), які його основні симптоми і в перебігу якого часу він розвивається та до кого можна звернутися за допомогою?

Останні десятиліття в світі охарактеризувалися цілою низкою різних конфліктів з веденням активних бойових дій. На жаль, і Україна не стала винятком.

Військовослужбовець Української армії, виконуючи бойове завдання по знешкодженню, ліквідації терористів, незалежно від фізичної підготовки, своїх особистих характерологічних якостей, стикається в більшості випадків з бойовою стресовою ситуацією, яка з часом, може трансформуватися в посттравматичний стресовий розлад (ПТСР).

ПТСР можна визначити як стан, що виникає у відповідь на вплив стресової події виключно загрозливого чи катастрофічного характеру, до яких відноситься ведення бойових дій.

У різних людей ПТСР розвивається по–різному. У більшості випадків появи симптомів ПТСР передує латентний період після травми, коливний від декількох тижнів до декількох і років.

Вперше ПТСР було описано в США після тривалого вивчення психічного стану солдатів американської армії, які повернулися з війни у В'єтнамі, а в 1980 р "посттравматичний стресовий розлад" було прийнято в якості обгрунтованої діагностичної категорії.

Найбільш типові особливості ПТСР включають епізоди повторюваних переживань травмуючої події в нав'язливих спогадах ("флешбеках"), думках або кошмарах, що з'являються на стійкому тлі почуття заціпеніння, емоційної загальмованості, відчуженості від інших людей, безсловесності на навколишнє і уникнення дій, і ситуацій, що нагадують про травму. Зазвичай мають місце перезбудження і підвищена настороженність, збільшена реакція на переляк і безсоння. З вищезазначеними симптомами часто пов'язані тривожність і депресія, а не рідкістю є ідеї самогубства.

Всі описані симптоми ведуть до порушення адаптації людини в соціумі. Дратівливість, конфлікти, відчуженість, зниження здатності до співпереживання призводять до того, що людина замикається в собі, перестає спілкуватися з друзями, родичами або колегами. Такі люди занурюються в самотність і фактично живуть не майбутнім, а минулим. Вони не планують своє життя і ні до чого не прагнуть.

Саме соціальна ізоляція нерідко заважає людині звернутися за допомогою фахівця.

На сьогоднішній день основним ефективним методом лікування є психотерапія. Залежно від ступеня тяжкості захворювання досвідчений лікар–психотерапевт визначить необхідні методи впливу: психотерапія та / або медикаментозне лікування.

По–перше, лікар в доступній формі може розповісти і пояснити людині його стан і налаштувати на позитивний результат.

По–друге, саме фахівець може допомогти навчитися справлятися з важким життєвим минулим за допомогою поведінкової або когнітивної терапії.

Ці методики спрямовані на моделювання почуттів, емоцій і поведінки, які пов'язані з травмуючою ситуацією. Тут використовується тільки індивідуальний підхід. Психотерапевт може використовувати допоміжні методики лікування: гіпноз, аутотренінг, релаксація, прилучення до творчості.

Тільки психотерапевт або психіатр може призначити правильне медикаментозне лікування за допомогою антидепресантів, стабілізаторів настрою або транквілізаторів.

Не потрібно боятися ПТСР, оскільки він є адекватною реакцією на пережиту стресову подію. ПТСР – це не вирок, при своєчасному зверненні до спеціалістів: психіатрів, психотерапевтів, психологів хвороблива ситуація минає.

Хорус

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com
Видано у зоні бойових дій

Над номером працювали: *Випусковий редактор -* ***КОЦИК***
Журналісти: ***ЛАДА, ЖУРНАЛІЙ, ХОРУС, МИРГОРОДЕЦЬ***
Фотограф - ***ЯРА***

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали.
У передруках посилання на джерело є обов'язковим.
Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.
Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)